

ziet! de wereld houdt op te draaien. Onverbiddelijk staat zij stil. Geen machten zijn in staat haar verder te doen wentelen. Renz spot wat met leerstellingen van middelpunt-vliedende krachten, beweging door aantrekkingskracht, zonnen- en planetenstelsel.... Hij heeft onmerkbaar met zijn hand gewuifd.... alles staat onbewegelijk. En als uit de heele zaal, van het dak langs alle rangen, een donderende galm tot hem neerstroomt, speelt een zelfgenoegzame glimlach om zijn kin, sluit hij in onuitsprekelijke zaligheid even de oogen.... en buigt, twee, drie, vier maal: hij, de ballettenkoning, de machtige despoot in zijn draaiend wereldje.

In December werd aan onze dagbladen uit Berlijn geseind:

„Vrijdag heeft het Cirkus Renz te Berlijn zijn 50-jarig bestaan gevierd. In 1846 opende de „vader van den tegenwoordigen directeur een eenvoudig paardenspel op een der Berlijnsche pleinen. „Van vele zijden ontving de directeur, Commissionsrath Franz Renz, blijken van belangstelling, „ook uit Amsterdam, benevens een aantal geschenken, die in een der zalen van het fraaie cirkus „ten toon gesteld waren.

„De heer Commissionsrath Franz Renz, ontving namens Zijne Majesteit, den Duitschen Keizer, „de benoeming tot Officier in de Orde van den Rooden Adelaar.” —

Gewierookt, gelauwerd, gehuldigd... en zelfs geridderd. Gelukkig het land, dat zijn groote mannen huldigt!

En nu komen we waar we zijn wilden: Renz *is* een groot man. De Duitsche Keizer heeft dat willen toonen en wij hebben het hier aangehaald, om sommige neus-ophalers te beletten „zoo'n spullebaas” te mopperen. Napoleon, die rijken veroverde, was een groot man; Edison, die fonografen uitvond, eveneens. Sophocles, die treurspelen dichtte, was een groot man, even goed als Molière, die blijspelen schreef. Rembrandt, de afgod van alle schilders, was een groot man, maar Walter Raleigh, die den aardappel als voedingsmiddel inburgerde, was het niet minder. Gooi deze mannen met hun verschillende verdiensten toch niet door elkaar, om ze afzonderlijk te voorschijn te halen. Napoleon hield misschien niet eens van aardappels en Rembrandt zou den veldheersstaf minder knap gehanteerd hebben, dan het penseel. De hoedanigheid groot-zijn verliest niets van haar expressief, omdat meerdere personen ze hebben; men onderscheide het gebied, waarop zij haar bezitten.

.... En na deze uitwijding voor mopperende neus-ophalers, herhalen wij, dat Renz een groot man is. Als cirkusdirecteur is hij een Europeesche vermaardheid geworden door eigen verdiensten en door het onmiskkenbaar voorrecht de zoon van zijn vader te zijn. Deze opmerking klinkt vrij dwaas, maar toch is het een gewichtige factor voor hem geweest. Want hoewel het bekend is, dat eigenschappen van genialiteit slechts bij hooge uitzondering van vader op zoon overgaan, in het cirkusleven is er niets, dat zoo sterk spreekt als heriditaire cirkusaanleg. Men ziet gansche geslachten, die van grootvader tot vader tot zoon gymnasten, acrobaten, slangenmensen, clowns, voltigeurs en jongleurs hebben voortgebracht. Er zijn van die geslachten — de heer Rössing